Ч. 43. Пятниця 24 лютого (9 марта) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

На оногдашнім засіданю палати послів, як вже звістно, промавляв і п. міністер справ внутрішних Біляндт-Райдт, котрий так представив звістні події в Нижневі і Лядскім:

Дня 26 лютого відбували ся в Нижневі збори в справі реформи виборчої. Взяло в них участь около 3000 людий, переважно членів товариств „Січи“ з сусідних сіл Лядского, Бобровник, Короцця, Устя і т. д. Перший бесідник своїми виводами викликав велике зворушенє серед зібраних. Він виступив пристрастно против польскої шляхти і вказував на революцийні події в Росиї так, що товпа по вислуханю его бесіди викрикувала: „На шибеницю з тими панами!“ „Різати їх!“ і т. п. Зворушенє стало ще більше, коли гр. кат. сотрудник з Нижнева о. Коростіль, в спосіб не даючий скваліфікувати ся, старав ся недопустити до голосу нелюбленого серед Русинів секретаря ради повітової в Товмачи, котрому предсідатель уділив був голосу. О. Коростіль завізвав відтак зібраних, щоби скинули з трибуни того бесідника, а товпа дійстно его скинула. Позаяк збори прибрали дійстно грізний характер, заступник правительства, котрий першого бесідника взивав кілька разів до порядку, розвязав збори. Товпа вийшовши з льокалю, зібрала ся і з прапором по переду хотіла устроїти похід до міста (Пос. Зайц: Чи треба тут було стріляти?)

Міністер ґр. Біляндт-Райдт: Прошу заждати. Хочу говорити дальше. Правительственний комісар побоюючись бійки, вислав кількох жандармів для здержаня походу до міста, де того дня відбував ся торг. Товпа звернула ся тоді против урядника, обкинула его камінєм так, що він ранений в голову мусів втікати до шкільного будинку. Товпа хотіла тоді впасти до будинку і обступила его. Завізваня жандармів, щоби товпа розійшла ся, позістали без успіху. В тій грізній ситуациї урядник просив староство в Товмачи о жандармів, а коли товпа прибирала щораз грізнійшу поставу, зателеґрафував до Станиславова по асистенцию войскову. Переїзджаючого туди властителя більшої посілости, а відтак бувшого начальника громади в Нижневі, котрий старав ся товпу успокоїти, та якогось Стшелецкого заатаковано і обкинено камінєм, а послідного зранено навіть в голову. Одного жида оббили буками а віз его перевернули; так само обби ли візника правительственного комісаря. Аж около 5 год. по полудни, коли комісар висланий староством в Товмачи, прибув в асистенциї жандармів до Нижнева, і коли розійшла ся чутка, що надходить асистенция войскова, товпа зачала поволи розходити ся. Спокій настав, аж коли участники зборів розійшли ся.

Розведені сейчас правительственним комісарем доходженя виказали, що на чолі ексцедентів, котрі заатакували правительственного комісаря, стояли члени „Січи“ з сусідної громада Лядского. Вислана там патруля жандармів вишукала кількох виноватих, але не могла їх арештувати в виду грізної постави товпи. Патруля вернула вечером до Нижнева. Тимчасом прибула асистенция войскова в силі одної компаниї піхоти. Патруля жандармів пішла відтак до Лядского під охороною відділу войска, котрим командував офіцир. Слідуючого дня арештовано там 10 ексцедентів.

Пос. Брайтер: В ночи! — Ґр. Біляндт-Райдт: В ночи нікого не арештовано, аж рано. — Пос. Брайтер: Один з арештованих сам мені сказав, що его відставлено о 11 год. в ночи. — Ґр. Біляндт-Райдт: То не може бути правда.

Ґр. Біляндт-Райдт: Коли арештованих мали ескортувати до Нижнева, товпа зложена з около 600 людий, узброєних в сокири, коси і буки, хотіла відбити арештованих. Мимо кількаразового завізваня, щоби розходили ся, два селяни кинули ся на жандармів і хотіли їм видерти оружиє, при чім поранили

---

10)

Ледами і ночами.

(З анґлійского — Макса Памбертона).

(Дальше).

— То не може бути! То не може бути!— повтаряв він заєдно. — Она не посилала плянів до Льондона, она її не наміряла відрисовувати карти. То всьо помилка і такою покаже ся! Я зажду. Боже великий, коли би я то доніс ґенералови, а відтак показалось би, що она невинна! — Але она мусить бути невинна — она невинна, я присягну на то!

Ціла его лицарскість борола ся в нім з голосом совісти. Він сказав собі, що то було би злочином говорити о тім, що він бачив, або брати поважно слова Мариянни, заки він не був певний, що она дійстно допустила ся зради. „Она не знала, що робила“ — вговорював він в себе — „там в Льондоні піддали їй покусу, але за те ми не можемо єї ганити. Неможлива річ, аби она післала там правдиву карту. Впрочім ми досить сильні, аби сьміяти ся з такого марного ворога як она; коли она дійстно нашим ворогом, то я зроблю єї приятелем нашим. Она мусить научити ся Росию любити, так само як научила ся любити мене!“

Успокоївшись і щасливійше настроєний тими гадками ішов дальше живим кроком, хоч все ще не обходило его житє довкола него і він мов сонний ступав наперед. Тому, коли нагле якийсь чоловік поклепав его по рамени і промовив до него, він мов із сну збуджений, стрепенув ся.

— То ви, пане полковнику?

Старий Бонцо засьміяв ся вдоволений.

— Маєте довгі ноги, друже Павле — сказав. — Аби лиш не завели они вас до моря. Бо, їй Богу, виглядаєте немов би бачили чорта.

— Я ішов скоро до бараків, пане полковнику; там ждуть на мене.

Очи Бонца дивно кліпали.

— Старий Николай пійшов до своєї комнати, а La Petite до своїх дітий — що? І ви могли вийти з того дому, коли ще Анґлійка співала при фортепяні? О, в то не вірю! Она імовірно нині вечером не конче здорова і тому ви так скоро відійшли.

Павло здвигнув нетерпеливо плечима. Він погадав, що може житє Мариянни зависить від его слів.

— Панна Бест єсть тепер в сальоні — сказав рівнодушно. — Там застанете єї, коли схочете ся потрудити, бо я що-до мене волію забавити ся з товаришами як сидіти з нею.

Бонцо усьміхнув ся і поклепав відтак молодого чоловіка по плечи.

— Скажіть то завтра рано самі молодій Анґлійці! Я пригадаю вам на ті слова! Але тепер ходіть зі мною, напємо ся разом склянку вина; маю для вас важні новини.

Они зайшли до одної кавярні і полковник замовив фляшку старого бурґундского вина. Хоч в льокали було повно людий, особливо офіцирів, котрих зелені мундури з золотими вилогами блищали в електричнім сьвітлі, найшли они й для себе окремий столик. Ледве усіли, випив Павло відразу склянку вина, аби укрити свою цікавість перед чоловіком, перед котрого зорким оком не укрило ся ні найменше поручене.

— Маєте вісти з Льондона, пане полковнику?

Бонцо притакнув головою і запалив циґаро, причім поглянув уважно на лице капітана.

— Так — сказав — з Льондона.

— І очивидно істория, про котру ми недавно говорили, показала ся фальшивою?

Бонцо нахилив ся через стіл і шепнув: — Цілком ні, она правдива! — Карта, переслана там, була цілком правдива; кожда армата на ній назначена на своїм місци і глубина каналу подана; навіть назви полків добре подані!

Павло сидів блідий як стіна, але спокійний. Він не знав, чи має удавати здивоване, чи сумнів. Але коротка розвага вистала, аби его пересьвідчити, що сумнів ліпший буде для него як зачудоване.

— Що за дурниця! — сказав, розпираючи ся в кріслі і спокійно курячи циґаро. — Ви чей самі не вірите в то, пане полковнику?

Бонцо взяв свою склянку в руки.

— Вірю в кожде слово — сказав — і ще більше, я знаю, що то правда.

— Знаєте?

— А навіть на певно знаю.

— Коли так то в місті є шпигун! Боже, то страшна річ.

Бонцо випив свою склянку нараз.

ся, ловлячи за баґнети. Рівночасно узброєна товпа окружила і заатакувала жандармів і асистенцию войскову, так, що мусіли боронити ся баґнетами. Мимо всяких напімнень постава товпи ставала щораз грізнійша. В виду тої грізної постави командант асистенциї войскової дав приказ стріляти. (Голоси: Слухайте!) Поцілено 7 осіб, з тих 3 убито, 4 тяжко зранено. Аж по ужитю оружия зломано опір товпи. Межи убитими знаходить ся 1 женщина. Рани одної суть небезпечні. Крім наведених 7 случаїв не можна було сконстатувати иньших случаїв легкого або тяжкого зраненя.

О тих подіях повідомлено зараз суд. Ще дня 28 лютого рано прибув урядник судовий в цїли переведеня слїдства. Дня 1 марта прибула також комісия слїдча, вислана судом в Станиславові і старостом в Товмачи, та предпринято средства потрібні до успокоєня людности, як також і доходженя в цїли вияснення справи. Так ж і лїкар повітовий поїхав до Лядского і казав привести ранених до шпиталю. Щоби не допустити до нових розрухів, скріплено в Нижневі залогу войскову.

З того автентичного представленя виходить, що орґанам власти не можна робити закиду неправного поступованя. Розвязанє зборів було зовсім справедливе зі взгляду на заворушеня, які на них настали. Подій тих треба вповнї жалувати, а пояснити можна їх хиба тим, що ще не до всїх кругів дійшло переконанє, що треба шанувати закон і зарядженя властий. Де сходить ся з законної дороги і противить ся зарядженям властий, там можуть дїяти ся факти, над котрими треба глубоко сожалїти, але котрих не дасть ся уникнути. Впрочім можете панове бути переконані, що якраз справа ужитя оружия буде предметом строгого слїдства.

Представте собі, панове, — говорив мінїстер дальше — задачу, яку мало правительство до залагодженя. З одної сторони має бути заведене загальне право виборче, а з другої має позістати ненарушеною сила народних партий і становище поодиноких країв. Коли би принято засаду простого подїлу н. пр. після числа голосів, я переконаний, що стрітило би то опір всїх партий. (Чеські голоси: Зі сторони Нїмцїв). Длятого мали ми перед очима засаду як найменшого нарушеня народної сили партий і національної структури палати. Правительство держало ся тої засади, бо она єсть зовсїм справедливою в національній державі.

Попередні бесїдники, особливо же пос. Дашиньский, вказували на практику, яку примінюють супротив зборів. Коли мотиви заказуваня, наведені попереднім бесїдником, суть правдиві, то дійстно не позбавлені они якогось комізму. Думаю однак, що коли дійстно були того рода умотивованя, то люди мають дорогу, на котрій можуть упімнути ся о свої права і знайти сатисфакцию, именно через рекурс. До удержаня порядку і пошанованя законів суть покликані передовсїм місцеві власти. Центральний заряд не може інтервеніювати в кождім случаю. Прошу длятого, щоби палата була переконана, що власти державні зроблять все, щоби удержати спокій в краю.

Засїданє палати послів з дня 7 с. м.

На вчерашнім засїданю палати послів ухвалено закон о авскультантах в другім і третім читаню, а відтак приступила палата до нарад над проєктом реформи виборчої. Перший забрав голос мінїстер справ внутрішних ґр. Біляндт-Райдт а відтак пос. Ґрабмаєр, член партиї нїмецких властителїв більшої посїлости.

Мінїстер ґр. Біланд-Райдт обговорював насамперед відносини, які дали причину до зміни ординациї виборчої. Правительство предложило палатї проект закона, котрий усуваючи всякі куриї, опирає ся на основі загального права виборчого. Коли правительство приступило до виготовленя предлоги, показали ся великі трудности, виринули найбільші противности, мимо того правительство не спинило ся на дорозї, на яку вступило в цїли уздоровленя парляменту. Тепер засада загального безпосередного права виборчого не стрічає ся з піякими закидами у більшости партий в Палатї. Тим сильнїйші суть за то закиди против переведеня тої засади. В першій лїнїї звертають они против розділу мандатів і подїлу на округи виборчі.

Правительство бажало також перевести дальшу засаду, именно скріплене народного посїданя поодиноких племен. Переведенє тої засади зробило би неможливою давну систему курияльну. Вже знижене цензу виборчого в містах і громадах сїльских завело би значні зміни в народнім посїданю партий. Можу вам, панове, навести н. пр. народний стан Нїмцїв в 1873, коли на загальне число 356 мандатів мали они 203, відтак стан їх посїданя в 1891 р. спав на 178, а опісля підніс ся знову по заведеню загальної куриї виборчої.

(Дальше буде).

Вісти полїтичні.

До ситуациї на Угорщинї. — Події в Росиї. — Димісия кабінету Ґувієра.

В будапештеньских кругах полїтичних ходить чутка, що мінїстер справ внутрішних Крістоффі, котрий подав ся до димісиї, зараз по уступленю з уряду возьме ся до з'орґанїзованя партиї поступової. Виступленє бар. Банффі'го з коалїциї дало виконуючому комітетови причину заняти ся з тим, щоби в справі демократичного поступу, о чім згадує Банффі в своїм письмі, заняти більше здекляроване становище. — Бар. Николай Весселеній, президент нової партиї парляментарної, у відповіди на телєґраму Кошута заявив, що він після своєї особистої гадки єсть того переконаня, що в теперішній хвили кождий угорский патриот повинен ставати під прапор партиї з 1848 р.

Оголошено царский манїфест, котрий подає до відомости укінчене робіт около реорґанїзациї Ради державної і около змін в складї Думи. Засїданя Думи і Ради державної, котра буде складати ся по половинї з вибраних а по половинї з именованих царем членів, будуть скликувані що року царским указом і так само будуть відрочувані. Дума і Рада державна мають рівну законодайну власть, таку саму законодайну ініциятиву і так само рівне право ставити питаня до мінїстрів. Кождий проєкт закона, заким буде предложений до цісарскої санкциї, мусить одержати затвердженє Думи і Ради державної. Проєкт закона, відкинений одною з тих законодайних інституций, не буде предкладаний цареви до затвердженя. Дума і Рада державна мають право узнавати вибір свого члена за неважний. В манїфестї сказано дальше, що цар сподїває ся, що участь заступників народу в законодавстві причинить ся до господарского добра держави і скріпленя одноцїлости.

Рівночасно з манїфестом видано царскі укази о складї Ради державної і Думи. Рада державна буде вибирана на 9 лїт, а що три роки буде відновляти ся в одній третинї. Кожде земство в ґубернїї буде вибирати одного

— Лише спокійно — сказав рівнодушно — ми вже зробимо свою річ. Було би гірше, як би той чоловік перебував поза мурами міста, але що тепер крига на мори іде і шпигун не може острова покинути, можу цїлком спокійно випити тут з вами склянку вина, замість бігти сейчас до ґенерала з новиною. Може завтра розглянемо ся за шпигуном, але цїлком нема чого спішити ся. Нї один лист не може тепер від нас відійти і нї одної карти не можна вислати до Льопдона; чого мали би ми спішити ся. Маємо час, а впрочім не кождого дня розстрілюють людий.

Павло стрепенув ся, хоч силував ся бути спокійним.

— Ми розстрілюємо шпигунів лише у війнї! — скрикнув.

— Так, мій сину; так загально думають. Я, що до мене, нїкого не розстрілював би, коли маю кнут.

— А ви певні, що той чоловік є в містї.

— Я знаю о тім на певно — крикнув Бонцо, ударивши кулаком в стіл. — Ви вскорі довідаєте ся о тім. Приглянете ся тоді самі тому паничеви, а може дамо єго до вас на форт Александра. На всякий спосіб мусимо на завтра приготовити колесо, ланцухи і кнут. Що ми з шпигуном маємо робити, то знаємо вже, але инша річ з властями в Петербурзї. Именно не можемо довше говорити, що цїла істория то жарт і що в Кронштадтї нема шпигуна. Коли донесемо о тім увязненю до Петербурга, то там зарядять слїдство і дадуть нам нагану, але коли нїчого о тім не донесемо — Бонцо знижив голос аж до шепоту — коли нїчого не донесемо і чоловік, що видав карту, мав би умерти у вязници форту Александра — як могли би нас відтак обжаловувати в Петербурзї? Розумієте мене, друже?

Серце Павла било скорше, бо він зрозумів цїлковито. Они засїчуть шпигуна в фортї Александра на смерть, аби на них не лишило ся нїякого підозріня. Рівночасно замітив він також, що полковник говорив заєдно о шпигунї, а не о шпигунцї. Отже тайна Мариянна була поки що ще безпечна перед відкритєм.

— То добра гадка, пане полковнику — сказав скоро. — Що будуть могли закинути нам в Петербурзї, коли не будуть нїчого знати? Коли-б я був ґенералом, не доносив би нїчого о тім. Але він мусить дійстно мати того чоловіка в своїх руках, а чи так є справдї? Ви кажете, що так, і я вірю вам, але хотів би сам єго бачити.

— Завтра побачите єго — сказав Бонцо, встаючи і запинаючи плащ. — Але між тим, пане капітане, не забуваймо о нашій одвічальности. Нема офіцира тут в Кронштадтї, котрий би не встидав ся, що взагалї могло щось такого стати ся і котрий би не сказав: „Мушу виповнити мій обовязок". І ви так само думаєте, знаю о тім. Ви зробите, що повинні, і нїчого не стане між вами а царем, котрому служите.

Він поклав з добродушною усьмішкою руку на плече Павла. Молодий чоловік задрожав при тім дїткненню, бо єму видавало ся, що в тих словах лежить глубша гадка. Він робив собі докори, що вже в серци є зрадником, бо держить в тайнї то, що знає, хоч то мовчанє було для него страшною мукою.

Коли він розійшов ся з полковником при дверях каварнї, танцювали перед єго очима ліхтарнї, докори совісти і сумніви страшно єго непокоїли і прискорювали єго кроки, коли він ішов до бараків.

— Завтра будуть знати — повтаряв він раз по раз — завтра будуть знати і тоді буде она мусїла переносити найстрашнїйші муки.

(Дальше буде).

члена, православний синод буде вибирати 6 членів і т. д. Члени Ради державної мусять мати 40 літ і посідати сьвідоцтво зрілости. Вибрані члени будуть діставати підчас сесиї 25 рублів денно. Анї Рада державна анї Дума не мають права приймати депутаций і петентів. Члени обох сих законодайних тїл підчас сесиї будуть мати право ненарушимости посольскої.

Кабінет Рувіера подав ся до димісиї. Коли на вчерашнім засїданю палати послів по дискусиї в справі списуваня інвентарів по церквах палата відкинула порядок дневний пос. Перета похваляючий поступованє правительства, 267 голосами против 234, президент кабінету Рувіє заявив, що правительство не має вже ніякого інтересу в дальшій дискусиї і разом з прочими міністрами вийшов з салї. Становище кабінету було вже від давна захитане, але вчерашний упадок був несподіванкою. Більшість, що спричинила упадок кабінету, зложила ся була із крайних радикалів, социялістів, умірних републиканів, консерватистів і националів.

Новинки.

Львів, дня 8-го марта 1906.

— **В львівскім університетї** настав вже спокій. Польска молодїж видала передвчера по зборах в сали тов. Gwiazd-и, які відбули ся о год. 7-ій вечером, свою заяву в справі університетскій, яко відповідь на таку ж заяву рускої молодежи. Вчера вже розпочали ся в університетї виклади при спокійнім поведеню обох сторін.

— **З руского театру.** Як нам доносять, в нинїшнім представленю „Батькової казки“ виступає в рускім театрі в послїдне п. Мария Заньковецка, а відтак вертає назад до Росиї.

— **Памятник Тарасови Шевченкови.** В одеских „Вістях“ находимо отсей поклик: Незабаром, через якихсь 8 років (в 1914 р.) Україна, а з нею певно і вся Славянщина будуть сьвяткувати день ста років після народження українського народного і всеславяньского поета Т. Г. Шевченка. До таких великих національних культурних сьвят завше підготовляють ся сериозно, все обміркувавши наперед і тим слїд заздалегідь зайняти ся сим питанем, бо память історичних великих та славних народних діячів вимагає перше всього високої пошани, а друге те, що таке сьвято — єсть національне, народнє сьвято і тим всяке легковаженє та недбальство тут було-б легковаженєм самих себе і великим соромом перед чужинцями, бо той народ, що не шанує памяти своїх славних діячів і легковажить свою національну честь — не має права на повагу культурних людий, не варт нічого, і безславно, ганебно гине в історії без доброго слїду, як щось нікчемне й непотрібне.

Добре се памятаючи, Українцї-патриоти давно вже піклують ся про те, щоб ознаймувати й пошанувати память свого великого страдника-поета, душа якого була народньою душею, доля — народньою долею, думи і мрії — народними думами й мріями; та холодні північні вітри з заморозками на Вкраїнї ніяк не давали змоги розрости ся сїй теплій думцї і перетворити ся їй в щось реальне. Тимто думка про памятник Т. Шевченкови тліла собі помаленьку, пробиваючись денеде на верх і запалюючи все ширші й ширші громади людий, поки нарештї питанє про памятник Т. Шевченкови вибухло в цїлий провкт, висловлений в золотоношскому земскому зібраню, полтавскої губернії. В вересни 1904 року золотоношске земске зібранє порішило ушанувати память поета постановою ему памятника в Київі і для сего завело окремий фонд, що повинен скласти ся з щорічних асигнівок, а разом з тим просити дозволу на підписку й збиранє пожертвовань по всїй Росиї. Одначе полтавский губернатор дозволив таку підписку зробити тілько по Полтавщинї. Тодї полтавске губернске земство 9 грудня 1904 р., ознаємившись з справою, визначило й свої вкладки на се і разом обернуло ся до міністерства внутр. справ, щоб дозволена була всеросийска підписка і збиранє пожертвовань. Одначе, не вважаючи на солідне мотивоване такого прошеня, міністерство відмовило, що таких збірок по Росиї воно не дозволяє. Так ся справа й спинила ся була на деякий час, тілько на Полтавщинї. Складку відбирало лише золотоношске повітове та полтавске губ. земство, яке обертаючись до народа з прошенем пожертв, писало: „нехай се буде копійка, нехай за сї копійки буде збудований простенький памятник, за те то буде памятник справдї народний, а не земский“.

Швидко на сї постанови відкликнули ся й другі земства. Так, чернигівске губ. земске зібранє постановило в 1905 р. дати на се дїло 1.000 руб., просити про пожертви повітові земства і збирати грошї на се саме по всїй Чернигівщинї. Харківске земство теж відгукнуло ся. Зараз мін. внутр. справ дозволило прилуцкому земству зробити збірку пожертвовань на памятник по всему уїзду. Пожертвованя приймають ся і в редакциї журнала „Кіевск. Стар.“ (Київ, Троїцкая пл., Народний дім). Але-ж щоб не загаїти справи і справдї здобути ся змоги поставити памятника Т. Шевченкови не пізнїйше 1914 року, то треба взяти ся за сю справу зо всею енергією. Ми сподїваємо ся — пишуть „Вісти“, що розбуджене національне чутя Українців само їм скаже, що треба робити, і радимо, не гаївши часу, зараз же приняти ся за те, щоб набрати жертвователів на се дїло нашої національної чести як можна більше і щоб грошї на се зараз же одсилали ся ними в яке небудь з висше вказаних місць. Радимо відсилати в „Кіевск. Ствр.“ — се простїйше і там постоянно оголошують ся імена тих, хто пришле яке пожертвованє — тим дїло зараз же стане виднїйшим.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля Jad Charuzim улиця Бернштайна). В пятницю дня 9-го с. м. „Катерина“, опера в 3 діях Н. Аркаса. — В суботу дня 10 с. м. „Учитель“, комедия в 2 діях Ів. Франка. — Ві второк дня 13 с. м. „Наталка Полтавка“, українська оперета в 3 діях, Івана Котляревского. — В четвер дня 15 с. м. „Суєта“, комедия в 4 діях Карпенка-Карого. Виступ п. Заньковецкої. — В суботу дня 17 с. м. „Міщани“, сцени з житя в 3 діях М. Горкого. — В недїлю дня 18 с. м. „Хазяїн“, комедия в 4 діях Карпенка-Карого. — Початок представлень о $7\frac{1}{2}$ годинї вечер. — Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 К.

— **Страх має великі очи!** Трафікант при ул. Городецкій ч. 6 запалюючи вчера одному з купуючих папіроску, кинув огонь на землю, від чого займили ся лежачі там папери. Перестрашений тим трафікант вибіг на улицю, кличучи о ратунок. Налякані сусїди візвали сторожу пожарну, котра однак на дармо приїхала, бо тимчасом огонь угасили домівники.

— **Згуба.** О. Гинилевич з Диниск згубив вчера у Львові книжочку галицкої каси щадничої, виставлену на се назвище, а гласячу на 6000 корон.

— **Напад на почту.** З Київа доносять: В суботу дня 3 с. м. о годинї 2-ій по полудни в селї Деміївці ограблено почтовий уряд. Рабівників було 10; увійшли они до почтового уряду в хвили, коли було там 6 урядників і 3 особи з публики. Напастники з криком: „Не рушати ся з місця!“ загрозили присутним револьверами, без перешкоди забрали з каси 3.300 рублів і не переслїджені нікім, утїкли. Утїкаючи поперетинали телеграфічні дроти. Урядники, налякані не важали ся спиняти їх. Рабівники назвали себе членами „боєвої социялно-демократичної партиї“.

— **Огонь.** Сими днями погоріло в Опарах, дрогобицкого повіта, кілька господарских будинків на фільварку, власности фондациї скарбківскої. Згоріли: запаси збіжа, власність посесора Фрая. Огонь був імовірно підложений.

— **Увільненє убийника.** Суд повітовий в Бучачи застановив карне слїдство против Стефана Мазуркевича, котрого лїкарі узнали божевільним і небезпечним для окруженя і поручив умістити его в домі для божевільних. Мазуркевича відставлено до Львова і уміщено в Кульпарківскім заведеню.

Телеґрами.

Відень 8 марта. На нинїшнім засїданю палати послів поставив пос. Ончул інтерпеляцию в справі лютих подій в Македонії, в справі іменованя урядників на Буковинї і в справі іменованя радника при трибуналї адміністрацийнім, уміючого по румуньски. — В дальшій дискусиї над справою реформи виборчої заявив пос. Вайскірхнер (християньский суспільник) іменом свого клюбу, що клюб той буде голосувати з цїлим переконанєм за загальним, безпосереднім, рівним і тайним правом виборчим.

Париж 8 марта. Рувіє вручив президентови Фалїєрови димісию цїлого кабінету. Фалїєр приняв димісию і нинї відбуде ся нарада з президентами палати послів і сенату.

Білград 8 марта. Кабінет Стояновича подав ся до димісиї, а причиною того було, що правительство не могло приняти предложень Австро-Угорщини що до заключеня торговельної провізориї. Король приняв димісию.

Одеса 8 марта. Воєнний суд видав вчера вирок на 30 артилеристів, котрі були обжаловані о явний бунт і відмовленє послуху ужитя пушок в часї революциї против повстанців. Шістьох обжалованих засуджено на 10 до 20 лїт каторги на Сибірі а 24 до карних рот.

Ст. Себастіян 8 марта. Княг. Ена Батенберґека (наречена іспаньского короля перейшла вчера з протестантскої віри на католицизм. З тої причини місто було ілюміноване.

Курс львівский.

Дня 7-го марта 1906.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	560·—	570·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	100·60	101·30
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	99·30	100·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·10	99·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·30	102·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·50	98·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	51·30	53·50
Угорскі черв. хреста . .	32·25	34·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	57·50	63·50
Базиліка 10 кор. . .	24·50	26·50
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·41
Рубель паперовий	2·49	2·50
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

5 корон і більше
денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашної пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машині. Проста і скора робота домова через цілий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має впливу. Роботи продаємо.

Товариство машин трикотових до роботи домашної
ТОС. Г. ВІТТІК і Сп. Прага, Петерспляц 7. I.—469.

БІЛЕТИ ІЗДИ

на всї зелїзницї

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).